

Sygn. akt II UK 172/15

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku M. L.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o świadczenie rehabilitacyjne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 28 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego we
Wrocławiu z dnia 20 lutego 2014 r., sygn. akt IV Ua 93/13,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego - Sądu Ubezpieczeń Społecznych w W. na rzecz adwokata J.C. - Kancelaria Adwokacka we Wrocławiu kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) powiększoną o stawkę należnego podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu na rzecz wnioskodawczynie w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2014 r., IX UA 93/13, Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił apelację wnioskodawczynie M. L. od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 13 marca 2013 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń

Spółecznych Oddziałowi w W. o świadczenie rehabilitacyjne. Zaskarżonym wyrokiem oddalono odwołanie wnioskodawczynie od decyzji organu rentowego z dnia 20 sierpnia 2012 r., odmawiającej przyznania prawa do dochodzonego świadczenia. Sąd Okręgowy uzupełnił ustalenia Sądu pierwszej instancji oparte na opinii biegłych lekarzy chirurga i neurologa, dopuszczając dowód z drugiej opinii biegłych (lekarz chirurg i neurolog) i dzieląc jej konkluzję ustalił, że wnioskodawczynie po dniu 24 lipca 2012 r. nie była niezdolna do pracy, brak więc podstaw do przedłużenia świadczenia rehabilitacyjnego ponad wykorzystany już okres 3 miesięcy. Tym samym wnioskodawczynie nie spełniła przesłanek do przyznania prawa do dochodzonego świadczenia zawartych w art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 159).

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawczynie i zarzucając naruszenie przepisów postępowania – art. 286 w związku z art. 235 § 1 i art. 391 § 1 k.p.c. poprzez nie wezwanie biegłego na rozprawę celem ustnego wyjaśnienia złożonej opinii i umożliwienia zadania mu pytań oraz art. 278 § 1 w związku z art. 286 i art. 391 k.p.c. przez wydanie przez Sąd wyroku przed przedstawieniem przez wnioskodawczynię wyniku badania rezonansem magnetycznym, o którego bliskim terminie informowała ona Sąd, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach zastępstwa procesowego z urzędu, które nie zostały uiszczone w całości ani w części.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż „Sąd Okręgowy przekroczył swoje kompetencje w zakresie dokonywania ustaleń wymagających wiadomości specjalnych i bez wzywania biegłego na rozprawę poczynił ustalenia faktyczne na podstawie jego pisemnej opinii, w sytuacji gdy skarżąca złożyła umotywowane zastrzeżenia do opinii biegłego, a nadto konieczne było stwierdzenie przy użyciu wiadomości specjalnych, czy wynik nowego badania może prowadzić do odmiennej oceny zdolności do pracy skarżącej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie trzeba przypomnieć, że ograniczenia dopuszczalności wnoszenia skargi kasacyjnej wynikają z konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego w systemie organów wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 499 ze zm.), rolą tego Sądu w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości pozostaje zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie kasacji oraz innych środków odwoławczych, podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne i rozstrzyganie innych spraw określonych w ustawach. Skarga kasacyjna nie jest więc (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, stąd też ewentualna możliwość dalszego postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe (por. art. 177 ust. 1 Konstytucji), które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy

jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437). Innymi słowy przesłanka ta zachodzi wówczas, gdy naruszenie prawa jest od razu widoczne, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej, gdy podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia. Tymczasem wskazana w skardze kasacyjnej oczywista zasadność w istocie nie występuje, a uzasadnienie skargi kasacyjnej zmierza do zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sądy orzekające w sprawie. Należy przypomnieć, że zgodnie z treścią art. 18 ust. 1 ustawy świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Wykładnia przepisu wyraźnie wskazuje, że świadczenie to jest swego rodzaju kontynuacją zasiłku chorobowego (przez okres nie dłuższy niż 12 miesięcy) w tym znaczeniu, że prawo do niego można nabyć tylko wówczas, gdy ustawowy okres pobierania zasiłku chorobowego został już wyczerpany, a osoba pobierająca dotychczas zasiłek chorobowy jest nadal niezdolna do pracy. Tymczasem, zgodnie z ustalonym stanem faktycznym, niezakwestionowanym skutecznie w skardze kasacyjnej, wnioskodawczyni po dniu 24 lipca 2012 r. była zdolna do pracy.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach procesu uwzględniając taryfowe wynagrodzenie pełnomocnika zgodnie z § 12 ust. 2 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r. poz. 461).

